

Amerika’da Yurtdışı Deneyimi

Berk CİMŞİR*

Amerika’da eğitim öğretim görmek her öğrencinin hayalidir tahminimce. Çok şükür ki ben bu deneyimi yaşadım. 2012 yılında Rotary Değişim Programı kapsamında Amerika’ya değişim öğrencisi olarak gittim. Amerika’da kaldığım 11 ay boyunca hayatımda belki de hiçbir zaman kazanamayacağım deneyimleri kazandım. En başta tek başıma ayaklarımın üzerinde durmayı öğrendim, zorluklarla başa çıkabilmeyi ve kendi işlerimi kendim görmeyi öğrendim. Bu deneyimi yaşadığım zaman lise üçüncü sınıfa gidiyordum. Kimilerine göre belki çok erken bir zaman yalnız kalmak için fakat değişim öğrencisi olarak gittiğim yer Connecticut, Plainfield idi. Boston’a yakın küçük bir kasaba gibi de diyebiliriz burası için. 1699 da kurulan Plainfield 15 bin nüfusa sahip küçük bir yer. İlk başlarda oraya gittiğimde kültür ve mekân şoku yaşadım. İstanbul’ un en kalabalık semtlerinden biri olan Bakırköy’de yaşıyorken bir anda kendimi 15 bin nüfuslu küçük bir kasabada buldum. Bu küçük kasabaya ilk gelen Türk bendim biraz bunun telaşını yaşıyordum. İnsanlara kendimi tanıtırken aynı zamanda ülkemi de tanıtıyordum ve bu benim için çok önemliydi. 11 ay süre boyunca iki farklı ailenin yanında kaldım, ilk aile ufak bir evde yaşıyorlardı iki çocukları vardı ve ikisi de meslek sahibi insanlardı. Biri evli ve ufak çocuğu vardı. Evlerinde 5 tane kedi ve 1 tane köpek barındırıyorlardı. Temizlik anlayışları biraz farklıydı. 4 günde bir defa bulaşık yıkarlardı bunun nedenini sorduğum zaman ise çok fazla su tüketmek istemediklerini söylemişlerdi. Haftada belki 1 defa evi süpürürler geri kalan günler evi toz, kedi tüyü ve pislik götürürdü. Oğulları da onlarla aynı evde yaşamaktaydı ve en çok garibime giden olay da oğullarından aylık kira ve harcama parası alıyorlardı. Oğullarının evin giderlerine ve faturalarına katkıda bulunmalarını istiyorlardı. Plainfield ufak bir yer olduğundan çok yapılacak bir şey yoktu, en büyük aktivitemiz sinemaya gitmekti. Bende haftanın her günü neredeyse futbol oynayıp hafta sonları sinemaya giderdim. Kendimi daha çok spora adadım. İkinci aileme geldiğimde ise durumlar biraz farklıydı, 2 erkek çocukları büyükçe bir evi ve geniş bir arazisi vardı 2. aile biraz dindar bir aileydi her sofraya oturduklarında filmlerde gördüğümüz gibi el ele tutuşup dua ederlerdi ve sofraya herkes oturmadan yemek yenmezdi. Bir çocuğu liseye gidiyor diğer çocuğu ise üniversite okuyordu. Anne Filipinli baba ise Amerikalıydı. Bu ailedeki ufak çocuk benim yaşıma yakın olduğundan burada kendimi daha evde gibi hissettim. Bu ailenin kötü yanı ise beni Pazar günleri kiliseye götürmek istiyorlardı ve ben bu durumdan hiç hoşlanmıyordum. Bu 11 ay boyunca kendimi daha çok spora verdim ve kendime hedef koydum. Ailemi çok özlediğim zamanlar oldu tabi ki ama onları da çok üzmemek için kendimi tuttum. Son zamanlarımda ise Türkiye’ye dönünce ne yapacağımı düşünmeye başladım ve kendi kendime internetten ders çalışmaya başladım. Kendimi geliştirmeye çalıştım çünkü Türkiye’ye döneceğim zaman lise sonda olacaktım ve üniversite sınavına hazırlanacaktım bunun bilincinde olduğumdan sürekli kendimi geliştirmeye çalıştım. Tek başına yaşamak insan için çok önemli, bazı şeylerin farkına tek başına kaldığında varıyorsun ayaklarının üstünde durmayı zorla da olsa öğreniyorsun. Amerika, Almanya, Fransa fark etmez tek başına ayaklarının üstünde durmayı herkes öğrenmeli.

* Trakya Üniversitesi Çalışma ekonomisi ve endüstri ilişkileri dördüncü sınıf öğrencisi